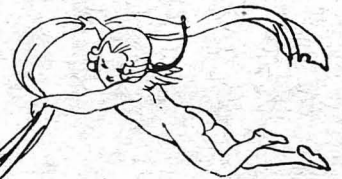
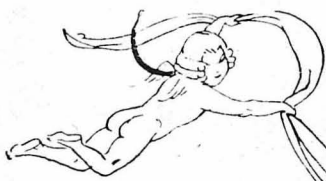

ΣΕΡΒΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΥΠΟ ΖΙΒΟΪΝ ΔΑΤΣΙΤΣ

Ούτε έπειτα από δύο αιώνες, το χωριό μας δεν θά ιδί τέτοιον νοικοκύρη, σάν τόν Λιουμπούρι Σταμένκοβιτς.

Και ο πατέρας του ήταν καλός νοικοκύρης, και τού άφησε, σάν προχομένο παιδί που ήταν, άρκετη περιουσία τήν οποίαν αυτός άν έργατικό και οικονομός άνθρωπος που ήταν, τήν αύξησε πολύ.

Τίποτε δεν έλειπεν από τό σπίτι του. Έπιπλέον τά καλύτερα ζώα αυτός τά είχε, τούς καλύτερους κήπους με τά πεύ διαλεχτά όποιοφύλλα δένδρα, τά πολυφόρτα άμπέλια, τ' άλογα τ' όνομαστά. Τά χρυσά του ήταν φημισμένα. Ή δέ τάξι είχε τό σπίτι του, τό γεμάτο με παιδιά, με έργάτες και με όπηρετές, ήταν παράδειγμα σ' όλο τό χωριό!

Άλλά και έργάζονταν ό άνθρωπος, σάν νά ήταν τής ανάγκης. Χειμών, καλοκαίρι εις τά κτήματα, τ' άμπέλια, τά χωράφια του, τούς κήπους ή στά λειβάδια που βόσκανε τά ζώα του. Και δούλευε για δύο έργάτες. Πρώτος αυτός και από κοντά ή έργατιά. Ούτε ζουβέντα, ούτε ταυγάρο άπάνω στη δουλειά. Έτσι φιλοτιμιόντουσαν και οι έργάται.

— Άμα ένας κοτζά μου νοικοκύρης δουλεύει έτσι, έμεις τί πρέπει για νά κάνουμε!...

Και έτσι ήταν ό Λιουμπούρι, σέ όλα του.

Ό Λιουμπούρι έγνωρίζεν έπίσης και όλες τίς χωρικές δουλειές και καταλάβαινε και από έμποριο. Ποτέ δεν πωλούσε, όπως οι άλλοι χωρικοί, άπ' τό χωράφι, τό σιτάρι ή τό καλαμπού του, γλωριά, ή τά δαμάσκηνά του, πριν νά ξεραθούνε:

— Γιατί, έλεγε, ν' άποθηκεύω άλλο; πειό ξερανος τά γεννήματα και νά μή τ' άποθηκεύω έγώ!... Μόνος εκείνος έχει άποθήκες;

Έτσι κρατούσε τό σιτάρι του και τό πωλούσε σάν ανέβαινε ή τιμή, και κρατούσε και τό καλαμπού του και πάζουε καμιά ντουζίνα γουρουονιών και δυό-τρια βιβία για σφαγή.

Και τά δαμάσκηνα του μόνος του τά ζέριανε, και τού Άγιου Δημητρίου, ζουβαλούσε 2-3 άμάσια δαμάσκηνα ξερά και γούριζε πίσω στό χωριό του, με τίς τσέπες του γεμάτες λεπτά.

Έτσι πηγαίναν τά πράγματα, έως ότου μιά χρονιά, μιά άρρώστια έπεσε στα γουρουόνια του—ζωή νάχουν—οι ύπουροί μας—και δεν τού έμεινε κανένα. Τώρα τί νά τό κίμη τό αραβόσιτο; Νά τό πουλήση; Δεν είχε τιμή στην αγορά! Νά πάρη άλλα γουρουόνια για νά θρέψη; Κάθισε και λογάριασε άν τόν συμφέρη πρώτα.

Τετραπλασιαζόταν ή τιμή τού καλαμποκιού!

— Έμπρός λοιπόν!

Πέρνει δώδεκα χοίρους, τούς τρέφει και τά Χριστούγεννα τούς πουλεί σ' ένα Τσίνταρο (Βλαύχο) Γιαζο.

— Μά τό Θεό, καλή δουλειά, λέει ό Λιουμπούρι.

Αρχίζει νά βαρύνεται πειό τό σκαλιστήρι του, και οίχεται στό έμποριό τών χοίρων, πέρνει και χοιροβόσο και τά Χριστούγεννα, νάτος γεμάτες τίς τσέπες του «δηνάκια» (σερβικό νόμισμα) ένα δηνάκιον τότε, μιά δραχμή έλληνική).

Με τόν καιρό παραδίδεται όλόκληρος εις τό χωριεμπόριο τό άλετό και τό σκαλιστήρι, ούτε θέλει νά τ' άκούη πλέον και δηλώνει ως έπάγγελμά του, «έμπορος» στην εφορεία!...

Έκείνον τόν καιρόν, κάποιος Στάνκο Γιαγοβιτς, μυλωνάς άποφασίζει νά πουλήση τόν μύλον του. Τ' άκούει ό Λιουμπούρι και θέλει νά τόν αγοράση. Στέλνει μεστή, συμφωνούν, πληρώνει τά μισά, και ύπόσχειται τά άλλα άμα πουλήσει τά γουρουόνια του. Ό Στάνκο Γιαγοβιτς, έπιμένει νά πάρη μπροστά τό χοίμα, ό Λιουμπούρι, αναγκάζεται νά πωλήση πολύ πρό της ώρας τά γουρουόνια του, αλλά και πάλιν δεν τού φθάνουν τά λεπτά και αναγκάζεται νά μείνη και 2,000 δηνάκια για χρέος. Άποφασίζει νά πάρη από τήν Τράπεζα. Άλλά χρειάζονται έγγυηται και ό ένας νά είνε πλούσιος πολύ. Ποιός άλλος, από τόν Μίλολαβ, νοικοκύρη από τούς πρώτους τού χωριού και φίλον του παλιό; Πηγαίνει λοιπόν στό σπίτι του και τόν παρακαλεί νά ύπογράψη τήν συναλλαγματικήν. Ό παπός τού λέει ότι ή συναλλαγματική είνε κάτι διαβολικόν, και ότι άν νταραβερίζονται μ' αυτές οι έμποροι, οι γεωργοί ούτε νά τίς έγγύζουν πρέπει. Και αρχίζει νά τόν έπιτιμά γιατί άφησε τό άσοτρο και τό ξυγάρι.

— Παλά μου, ή δική σου ή εργασία είνε εύκολη! Δεν ρωτάς όμως και έμε πόσο βαρύ είνε τό σκαλιστήρι;

χέρια τό ξυγάρι;

Προσπαθεί ό Λιουμπούρι νά τού άποδείξη τί ώραίο που είνε τό έμποριο, πώς φέρνει χοήματα, χωρίς μεγάλο κόπο.

— Τό έμποριο, τού άπαντά, είνε ένα παιχνίδι, που δεν είνε για τά χέρια σου. Στην αρχή σέ κάνει και κερδίζεις και έπειτα τά χάνεις όλα, και βρίζεσαι στό δρόμο πεταγμένος!

Άπελπίζεται ό Λιουμπούρι. Φεύγει θυμωμένος!

— Δεν υπάρχουν πειά καλοί άνθρωποι στόν κόσμο, σκέπτεται, ούτε αγαθοί παπάδες!... όλοι έγεναν κακοί κ' άχάριστοι.

Που νά βρη όμως τήν ύπογραφή!...

Στό χωριό ύπάρχει ένας έμποράκος Μίλιτς. Πηγαίνει εις αυτόν άν και ήξευρεν ότι οι έργασίες του δεν πηγαίνουν καλά. Τού προτείνει ό Μίλιτς δεν άρνείται.

— Έγώ σήμερα για σέ, σύ αύριο για μέναν, τ' άπαντά. Έτσι είνε ό κόσμος!

Έξασφάλισε τήν μιά ύπογραφή. Άλλά τήν δεύτερη; Κανείς δεν δέχεται νά ύπογράψη. Μήπως γιατι δεν θέλουν νά ύπογράψουνε όπου και ό Μίλιτς; Τού λένε ότι ό Δημαρχος ό Κύρ-Χρήστος, ίσως νά ύπογραφε, εάν τού έδιδεν ένα κατσάριζο στό χέρι. Ό Λιουμπούρι, δεν τόν είχε τόν Δημαρχο με τό καλό, γιατι ήταν ένας τοκογλύφος και ανήθικος, αλλά τί νά κάνει!... Άνάγκη και θεοί λείθονται. Πηγαίνει σπίτι του, ό Κύρ-Χρήστος δέχεται, αλλά τά «λεπτά στό χέρι».

Με τό γραμμάτιο έτοιμο, πάει εις τήν Τράπεζα. Τόν δέχονται καλά, γιατι τόν ζέρουνε για νοικοκυρή, αλλά ό ταμίας τού λέγει, ότι τώρα, δεν έχει έτοιμα χοήματα ή Τράπεζα, και ό Θεός ζέρει πότε τ' άποχτηση. Άν όμως έχει ανάγκη άς πάει εις τόν Στάντιμο τόν Πρόεδρον τού Συμβουλίου τής Τραπεζής, ό όποιος, δυνατόν, νά τού δώση από τά δικά του χοήματα, χωρίς νά τού πάρη άζοβιά διά τήν εύκολίαν.

Ό Λιουμπούρι καταλαβαίνει τί συμβαίνει, αλλά πηγαίνει εις τόν Σταντιμό.

Ό Σταντιμό για νά εξμεταλλευθή τήν περίσταση καλύτερα, τού άπαντά:

— Ποιός δίνει, ζουμπάρε μου, σήμερα τά χοήματά του!...

Συμφορούν έτι τέλους. Ό Λιουμπούρι πληρώνει τήν «εύκολία» άζοβιά, πέρνει τόν μύλο και αρχίζει νά κανονίζει τήν εξμετάλλευσή του. Λίγα χοήματα που είχαν άζοβια, τά έξοδευε σέ επιδοθησείες και αρχίζει τήν δουλειά. Τώρα όμως βλέπει ότι ό μύλος θέλει κάθε μέρα έξοδα, και ότι ή άπολαβή του, δεν είνε όπωσ ύπελόγισε. Φθάνει και ό καιρός νά πληρωθή ή συναλλαγματική. Χοήματα πρόχρηρα δεν έχει. Τρέχει πάλιν στον παπα, τραβάει από δω, πέρνει από κει, και άνταποκρίνεται. «Όπου όμως ή ανάγκη αρχίζει εύκολα, λένε οι Σέρβοι, δεν τελειώνει γρήγορα». Ό Μίλιτς, τού όποιου ό Λιουμπούρι, είχαν ύπογράψει και αυτός συναλλαγματικήν, εις άνταπόδοση τής εύκολίας, κηρύσσεται εις πτώχευσιν. Ή Τράπεζα, σάν είχαν έγγυητήν τόν Λιουμπούρι, τί τόν ήθελε τόν Μίλιτς.

Άρπάζει λοιπόν τόν Λιουμπούρι.

Τρέχει ό άνθρωπος έδω κ' εκεί, βάζει ενέχυρα όλα του τά κτήματα και πληρώνει για τόν Μίλιτς.

Τά χρέη όμως είνε σάν τόν άγροβάτο... Ένα άγκάθι σ' άφίρει, τέσσερα σέ πιάνουν. Όσο ό Λιουμπούρι προσεπάθει νά γλυτώση από τά χρέη του, τόσο και πειό βαθειά έβουλάζε.

— Πάει ή περιουσία τού κακομοίρη Λιουμπούρι, έλεγαν οι χωριανοί του, όλη θά τού τη βγάλουν στον πλειστηριασμό! Ούτε τήν στάχη τού τζακιού δεν θά τ' άρίσουν!...

Έπειτα από λίγον καιρό ό Λιουμπούρι, δεν είχε πειά, ούτε μύλο, ούτε σπίτι, ούτε άγρους, ούτε λειβάδια. Όλα τά πήρανε οι δανεισταί του. Οι κολλίγοι του εσχόρπισαν σέ όπηρεσίες ζένων, και αυτός ό ίδιος με τήν γυναίκα του, έπιασε δουλειά σέ κάποιον «γκάζιτσα» (νοικοκύρη) γειτονικού χωριού, διά νά βγάθη τό ψωμί του.

Θυμόταν όμως πάντα τούς λόγους τού παπα και ντραπέταν νά τόν συναντήση. Κι' ό παπός πάλιν τόν συμπονούσε πολύ και όσάκις μιλούσε γι' αυτόν τρέχαν τά μάτια του, σάν βρύσι.

Μιά μέρα, θά ήτανε τ' Άι-Θανάση,

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Σ' ΕΝΑ ΡΟΔΟ

Του Έδ. Ουάλλερ

Πήγαινε, ρόδο μου ὄμορφο,
νὰ πῆς τῆς λατρευτῆς μου,
πῶς τὸν καιρὸ τῆς ἄδικα
χάνει, καὶ πῶς λικραίνει,
κι' ἐμένανε, μιὰ κ' ἔνωσε,
πόσο πολὺ μ' ἄρξει,
ἀφοῦ τῆς εἶπα πῶς μ' ἔσε
μοιάζει στὴν ὁμορφάδα.
Πές της, πῶς ἂν στὴν ἐρημο
εἶχες καὶ σὸ φουρῶσι,
ἐκεῖ, ποὺ μάτι ἀνθρώπινο
δὲν ἔφτασε ποτέ του
πές της πῶς θὰ κινδύνευες
κι' ἐσὸ καθῶς κι' ἐκείνη
τὰ νειάτα σου ἄγνωρα νὰ ἰδῆς
σιγά σιγά νὰ σβήνουν.

Τί λίγο ἀξίζει ἡ ὁμορφιά
κοιμμένη σὸ σκοτάδι.
Πήγαινε, ρόδο μου ὄμορφο,
νὰ πῆς τῆς λατρευτῆς μου,
πῶς κάλλιο εἶνε νὰ ποῆ
δταν γι' αὐτὴν ποιοῦνε,
παρὰ νὰ διπλοκρῦβεται,
δταν τῆνε θανατῶζουν.
Κι' ἀφοῦ τῆς πῆς δτι εἶπαμε
πέσε νεκρὸ μπροστά της.
Ὡστε τὴν τύχη καθενὸς
νὰ μᾶθη ἀπὸ τὰ σένα,
καὶ τὰ ὠραία πράγματα
σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ζοῦνε
τόσο λιγάκι σ' ἄπειρο
τὸ μάρμαρο τοῦ Χρόνου...

Μετάφρασις Ἰ Μανώλη Μαγκάκη

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Του Σαίξπηρ

Μακρού, μακρὰ μου αὐτὰ τὰ χεῖλη, λέρα,
Ποῦ τόσο γλυκὰ εἰζέγραν γ' ἀποιοῦνε,
Κι αὐτὰ τὰ μάτια, τὴν ἀγῆ σὴ μέρα,
Ποῦ λές καὶ σὸν αὐτὴ λαμποκοποῦνε.
Μὰ γύρισέ μου πίσω τὰ φιλιὰ μου,
Ἐκείνα ποῦ τοῦ κάκου —ὠμέ! — ἡ καρδιά μου
Τοῦ ἐρωτὰ μας ἔβαλε σφραγίδες.
Ὡ! κρῶψ! τὰ μῖλα αὐτὰ ποῦ εἶν' ἀπὸ χιόνι,
Ποῦχεις σὸ σπῆθος σου τὸ παγωμένο,
Ποῦ σπῆς κορφές γαρσούφαλο φουρῶνει,
Ποῦ μόνο τὸν Ἀπρίλη εἶν' ἀνθισμένο,
Μὰ τὴν καρδιά μου, ἄχ! πρῶτ' ἀπ' αὐτὰ,
Λευτέρωσέ μου, ποῦδεσες σφιχτὰ
Μι' αὐτὲς τὶς παγωμένες ἀλσοοίδες!

Μετάφρ. Ἰ Ἀγίδος Θέρου

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

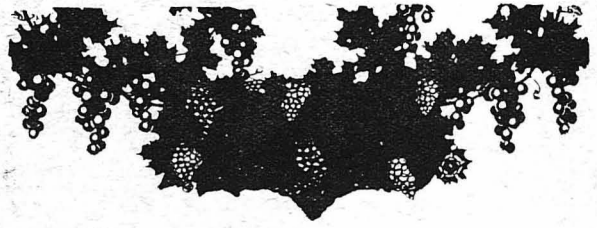
Του Ἰνγ. Μορῶ

Εἶμαι μονάχα ὀχτῶ χρονῶν. Κρατώντας με ἀπ' τὸ χέρι
ἡ Ἑλλάδα ἀπ' τὸν ὀρίζοντα ψιλά θὰ μ' ἀνεβάσῃ.
Μονάχα σήμερα ἡ φτωχὴ καρδιά μου θὰ ὑποφέρει
κι' ἡ Ἐδύτχια αἴθριο θὰ μοῦ χαμογελάσῃ.
Βλέπω κοντὰ στὰ λούλουδα τῆς ἀνοιξῆς γ' ἀνθίζουν
κάρπυοες δάφνες πρῶτοιες ποῦ αἴθριο θὰ στολιάζουν
τ' ἀτίμτο στεφάνι μου κι' ἐγὼ θὰ καμαρώνω.
Τί τρέλλα, συχωράτε με!... Εἶμ' ὀχτῶ χρόνων μόνο...

Μετάφρ. Ἰ Γ. Κοτζίουλα

συνανετηθήκανε σὸ δρόμο.
— Ἐ Λιουμπομό, πῶς πάει ἡ δουλειά!
— Ἀχ, παπᾶ μου! Δὲν εἶνε τίποτα περὶ ἀλαφρὸ ἀπὸ τὸ σκαλι-
στήρι!... Δὲν εἶνε τίποτα καλλίτερο ἀπ' τὴ δική του τὴ δουλειά, ποῦ
ἔχει ὁ καθένας!...
Ὁ παπᾶς, μὲ βουρκωμένα μάτια, γύρισε τὸ πρόσωπο καὶ ἔφυγε,
χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τίποτα, γιατί ἡ λύπη τοῦπνεγε τὴ φωνή!

Dallios

ΟΛΛΑΝΔΙΚΑ, ἮΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Ἰτὰ εἰδοποιητήρια τῶν γεννήσεων. Τὸ σερνικὸ, τὸ θηλυκὸ, τὰ
δίδυμα. — Ἢ ἀρρώστειες. — Οἱ θανατοαγγέλται! — Τὸ πέν-
θος. — Ἰτὰ κλειστὰ παραθύρφυλλα κ.λ.π. κ.λ.π.

Περίεργα εἶναι τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ὀλλανδίας. Σὲ πολ-
λὲς ὀλλανδικὲς πόλεις, δταν ὑπάρχει ἀρρωστος ὁ ἕνα οἶτι ἡ
ὰκογένεια τοιχοκολλάει καθημερινῶς στὴν πόρτα τῆς ἕνα δελ-
τίο σχετικὸ μὲ τὴν ὑγεία τοῦ πάσχοντος, γιὰ νὰ μάθουν γιὰ τὴν
κατάστασὶ του οἱ φίλοι, οἱ γνωστοί, οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Παρομοίαν τοιχοκολλή-
σεων γίνεται χρῆσις καὶ σ' ἄλλες περιστά-
σις. Σὲ μερικὲς πόλεις, ἐπὶ παραδείγμα-
τι, δταν γεννηθῆ σερνικὸ παιδί, κρε-
μοῦν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ μὲ σφαι-
ρα, ὀλοστρόγ γυλι, σκεπασμένη μὲ κόκ-
κινο μετάξι καὶ δαντέλλες. Ἄν ὀμως
τὸ παιδί ποῦ θὰ γεννηθῆ εἶνε θηλυκὸ κρε-
μοῦν ἄπῶνα ἀπὸ τὴν σφαιρα κι' ἕνα κομ-
ματι ἄσπρο χαρτί. Ἄν πάλι τὰ παιδιὰ
εἶνε δίδυμα ἢ δαντέλλα στὴ σφαιρα μπαί-
νει διπλῆ. Πολλὲς δὲ ἔπειτα ἀπὸ τὸν τοκε-
τὸ ἡμέρες τοιχοκολλοῦν ὠσαύτως καὶ
ἄλλην εἰδοποίησιν στὴν ὀποία γράφουν τὰ

ἐξῆς: «Τὸ τέκνον καὶ ἡ μητέρα εἶνε καλὰ στὴν ὑγεία τοῦς
κι' ἔπερασον εὐχάριστῃ νύχτα». Ἐνῶ ἀντιθέτως ἂν εἶνε ἀρ-
ρωστος, εἰδοποιοῦν περὶ τῆς ἀσθενείας τῶν. Ὅσοι ὀμως φοβῆ
ὑπάρχει κολλημένη στὴν πόρτα τοῦ οἰκτιοῦ εἰδοποίησις σὸν τὶς
παρῶπάνω, ἐκείνοι ποῦ ἔχουν νὰ εἰσπράξουν
χρήματα ἀπὸ τὴν ὀκογένεια, δὲν τὴν ἐνοχλοῦν
ἐπὶ ἐννεὰ ἡμέρας. Ἢ τελευταία ὀμως αὐτὴ συ-
νῆθεια δὲν τηρεῖται πλέον.

Κατὰ τοῦς σὸντόμοις στοῦς δρόμοις τοῦ
Dellit περιπάτους μου, γράφει κάποιος περι-
ηγῆς συνήνητοια μερικὰ πρόσωπα ἰδιόρροῦμα
ντυμένα, παρόμοια τῶν ὀποιῶν εἶχα δεῖ καὶ
στὸ Rotterdam, χωρὶς νὰ ξέρω ἂν ἦσαν ἱερεῖς,
δικασταὶ ἢ νεκροθάφτες, καθῶσον ἢ ἐνδυμασίος
καὶ ἢ ὀφεις τῶν εἶχαν κατὶ τὸ σχετικὸ μὲ τὰ τρία αὐτὰ ἐπαγ-
γέλματα. Φοροῦσαν τριγωνικὸ καπέλλο, σκεπασμένο μὲ μεγά-
λο μᾶστρο κρῆπι, τὸ ὀποῖο κρεμόταν ὡς τὰ πλευρὰ τοῦς, μακρῶ
μὲ σὴρὰ πανωφόρι, μᾶστρος κάλτσες, μᾶστρο
μυτερὰ παπούτσι, ἄσπρο λαμποδέ-
τη, ἄσπρα γάντια, κρατοῦσαν δὲ στὰ
χεῖρια τοῦς ἕνα μεγάλο φάκελλο μὲ
μᾶστρο περιθῶριο. Ὅταν ρῶτιπα
γι' αὐτοῦς ποῦ εἶπαν ὅτι ὡς ἐπάγ-
γελμα εἶχαν νὰ ἀναγγέλλουν τοῦς
θανάτους εἰς τοῦς συγγενεῖς καὶ
τοῦς φίλους τοῦ ἀποθῶσαντος, κα-
θῶς καὶ εἰς τοῦς διαβάτας στοῦς
δρόμοις!

Στὴν Ὀλλανδία, δταν πεθάνει κανεὶς οἱ συγγενεῖς τὸν κλει-
νον μιὰ, δνὸ, ἢ καὶ τρεῖς κιντῆς θυρίδες τῶν παραθυρῶν ὀλλῶν,
ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς συγγενείας ποῦχαν μαζὺ του! Ἐκά-
στῃ θυρίδι ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἕνα βαθμὸ συγγενείας. Κλεινοῦν δὲ
ὀλες τὶς θυρίδες πλὴν μιᾶς, δταν πεθάνει ὁ ἕνα οἶτι ὁ πατέρας
ἢ ἡ μητέρα. Ὅταν ἀποθῆθοκε ἑξάδελφος, κλεινοῦν μίαν, δταν
ἀδελφὸς ὀδο, καὶ οὔτω καθεξῆς. Πιστεύεται ὅτι τὸ ἔθιμο αὐτὸ
εἶναι ἀρχαῖότατο, διατηρεῖται δὲ εἰσέτι, διὰτι στὸν τόπο αὐτὸν
κἀνενα ἔθιμο δὲν ἐγκαταλείπεται.

ΕΙΔΙΚΡΕΙΝΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος ὁ Β' πληροφορηθεὶς,
δτι κάποιος δημοσιογράφος ἐπρόκειτο νὰ τιμωρηθῆ, διότι, ἐδημα-
οἶεσε στὴν ἐφημερίδα τὸν γιῶν νὰ προλάβῃ ἕνα ψεύτικον λόγον,
τὸν ὀποῖον ἐσκόρρωσε μόνοις του, ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ, τὸν
ὀποῖον ἐξεφώνησεν ὁ Βασιλεὺς στὴν Βουλῆν, εἶπε σ' ἕνα ἀπὸ
τοῦς ὀπουρηγῶς: «Ἐλλίξω, ὅτι θὰ φαῖντε ἐπιχειρεῖ πρὸς τὸν
ἀνθρώπον αὐτὸν. Ἐγὼ παρέβαλα τὸν δίκον του καὶ τὸν δικὸ
μου λόγο, καὶ ἐκατάλαβα πῶς ὁ δικὸς του εἶνε πολὺ καλλίτερος
τοῦ δικοῦ μου!»